

Molnár Krisztina Rita

Angelos

Ki ölelt, ki ölelt álmomban?
Aranyat láttam, meghaltam.

Felemelt a napig. Szédülten
sugarát akkor feltűztem.

Utamat szórták fényszálkák,
kinyitották tág fényátrát.

Hova is, hova is tűnhettem?
Lepedőm, párnám gyűretlen.

Azután hasadó hajnalban,
gyöngyszem voltam kagylótlan.

Futnia kéne

egy olyan híves patakra,
hív csak csendben a partja,
pihenni hív mindkét karja,
inni vizét akarja

a vízre óhajtó lélek,
ha vízhez ér, úgy félek,
lezuhanna, szomjtól részeg,
ha majd elérne téged,

bár futnia kéne szépen,
végtelen kötőféken,
tükröződni téli égen,
egyedül, mintha régen

futnia a patakkal,
gyöngyös fehér habokkal
kövei közt szökdécselni
míg nem látná többé senki